

Μὴ δὰ! μὴ κλαῖς δὰ, φθάνει,

Καὶ κάμε τώρα νάννι.

Νάννι, τὸ παλικάρι

Μὲ τὸ χρυσὸ δοξάρι.

Ὡχ! Ἔρωτα δὲν ξεύρω

Τὶ πνωτικὸν νὰ σ' εὔρω,

Καὶ πῶς νὰ καταντήσω

Νὰ σὲ ἀποκοιμήσω.

~~~~~

34. Ματάκια μου σβυσμένα,

Ἵς τὰ δάκρυα πνιγμένα,

Τὴν νύχτα καὶ σταθῆτε,

Διὰ τὴν ἀναπαυθῆτε.

Κ' ἐσεῖς πικρά μου στήθη

Ἀφήσετε τὰ πλήθη,

Τὰ πλήθη τῶν πυκνῶν σας

Ἐτούτων στεναγμῶν σας.

Ἀνήσυχόν μου σῶμα,

Τί σ' ἔφταιξε τὸ στρῶμα;

Τί πάντα παραδέρνεις,

Κ' ἐδῶθ' ἐκεῖθε γέρνεις;

Πουλλιὰ εὐτυχισμένα,

Ἐσεῖς ἀνταμωμένα